

N. mod Finland (appl. 38885/02 EMD dom, afsagt den 26. juli 2005)

Sagsfremstilling:

Statsborgeren i Den Demokratiske Republik Congo indrejste i Finland den 20. juli 1998, hvor han indgav ansøgning om asyl. Klageren begrundede sin ansøgning om asyl med, at han havde arbejdet som hemmelig agent i la Division Spéciale Présidentielle, som var ansvarlig for beskyttelse af den tidligere præsident Mobutu og hans familie, og i sikkerhedstjenesten, og at han i denne egenskab havde angivet kritikere af regimet, som var blevet forfulgt, havde lidt overlast og i visse tilfælde var blevet henrettet. Han havde endvidere samme etnicitet som den tidligere præsident, ligesom han havde tætte forbindelser til den tidligere præsidents familie. Efter den nye præsident Kabilas magtovertagelse var flere tidligere Mobutu-soldater blevet forfulgt og var blevet dræbt eller havde på anden måde lidt overlast.

Den 6. marts 2001 blev han meddelt afslag på sin ansøgning i Finland, idet de finske myndigheder havde fundet klagers forklaring utroværdig.

Påstanden:

Klageren gjorde gældende, at hans udsendelse til DRC ville udgøre en krænkelse af artikel 3.

Menneskerettighedsdomstolens bemærkninger:

Domstolen tog selv til Finland og optog vidneforklaringer fra klageren, dennes ægtefælle, en anden asylansøger fra DRC og en overordnet medarbejder fra den finske udlændingemyndighed i første instans, som havde deltaget i behandlingen af klagerens asylsag. Domstolen fandt på baggrund af afhøringerne at have visse forbehold med hensyn til klagers troværdighed, men fandt efter en vurdering af det nu samlede bevismateriale at kunne lægge væsentlige dele af klagerens forklaring til grund.

Selvom klagerens aktiviteter lå langt tilbage i tid, lagde Domstolen vægt på karakteren af klagerens aktiviteter under Mobutu og fandt, at han fortsat var i væsentlig risiko for behandling i strid med artikel 3, såfremt han blev udsendt til DRC.

Domstolen bemærkede, at denne risiko ikke nødvendigvis udgik fra myndighederne, men at familiemedlemmer til personer, som klageren havde angivet som en del af sine aktiviteter under Mobutu, muligvis ville forsøge at tage hævn, og at myndighederne ikke nødvendigvis ville have evne eller vilje til at beskytte ham herimod. Den omtale, klagerens sag havde fået i Finland, og som klageren ikke selv havde foranlediget, kunne også have bidraget til en sådan eksponering.

Endelig gentog Domstolen, at eftersom beskyttelsen efter artikel 3 er absolut, gælder den uanset karakteren af de aktiviteter, som klageren havde udført for la Division Spéciale Présidentielle.